

Читалище "Диньо Ж. Цивков"

374
У 25

Обединена
школа по изкуствата
"Улия Абрамов"

Нова Загора
2004г.

Настоящият алманах
се издава с любезното съдействие
на Община Нова Загора

Есенният доближи приливан!

Изразявам погнатието си към мървеният омикал
насянон и иворесния лентиме на гитануна
и кона и изкуайваща.

Поздравявам благодарноят към събражанияте
досидонии прогнанията - деца и придржаватели.

Есенният 50-годишен доближи приливан!

Нека ивореситвоио и талония Вч правият
мивония и и-кертонв!

Умий на община Нова Загора
Минко Акиев

ЧИТАЛИЩЕ "Д.П.СИВКОВ"

**50 ГОДИНИ ОБЕДИНЕНА
ШКОЛА
ПО ИЗКУСТВА
"ИЛИЯ АВРАМОВ"**

**115 ГОДИНИ
ОТ РОЖДЕНИЕТО НА
ПАТРОНА**

Дарено от

**Нова Загора
2004г.**

8902000 017977

Ще се роди дете

Ще познае родителите си, дома си, отечеството си.

Постепенно ще разбира, че светът е много по-голям от тях. Че в света има суша, вода и небе. Че там обитават птици, хора и зверове. Ще открива, че има стойности, които ги разделят.

Ще познава доброто и злото, красивото и грозното.

Ще подчинява на интелекта си реалния и виртуалния свят.

Ще може. Ще знае.

Ще вкуси от плода на духовността. Ще бъде озарено от образи, докоснато от звук, развълнувано от танц, трогнато от слово. Ще почувства силата на изкуството.

Може би ще има жребия да живее в малък град, в който разговорът за изкуството е труден и затова по-възжелан.

Ще потърси духовни хранилища. Ще открива - в училището, в библиотеката, в читалището.

Вероятно ще прекрачи прага на една стара сграда с часовникова кула, отброила петдесет годишни цикъла в служба на прекрасното. Ще почувства със сърцето си, че изкуството е свят на Добро и Красота. Ще се преизпълни с благодарност към учителите-водители в дългото и жадувано пътешествие из този свят.

Може да стане строител, банкир, търговец... Може да не стане музикант, художник, танцьор... Но вече ще бъде човек, докоснат и осенен от магията, наречена изкуство.

И когато се умножат годините, с особена носталгия и гордост ще изрече: "Аз съм възпитаник на Школата по изкуствата."

А дотогава ще роди дете. Детето ще познае родителите си, дома си, отечеството си...

И ще ги има - Детото, Светът и Училището.

Ще го има Изкуството.

На многая лета...

Марияна Пакова

Сградата на Школата

Основаването на Детска музикална школа при Читалище "Д.П.Сивков" - Нова Загора

По предложение на изтъкнатия читалищен деятел Георги Николов /Новоселец/ в заседание от 05.08.1954 г. ръководството на ОНЧ "Д.П. Сивков" прави изложение до ГС на ОНС за откриване на ДМШ/ Детска музикална школа/. В заседание от 24. 11. 1954 г. ръководството назначава за ръководител на школата Илия Аврамов - музикален педагог и художествен ръководител, чието име се помни и произнася с чувство на дълбоко уважение от читалищните дейци и новозагорската общественост. Много неукрепнали детски гласове Аврамов е школувал, много деца е научил да изтръгват от цигулката обичани мелодии, възпитавал е любов към хоровата музика. Преподаватели тогава са: Илия Аврамов - цигулка, Славейка Касабова - пиано, Зорка Кирова - солфеж, Веса Халачева - акордеон, Тодор Маринов, Петър Иванов, Светослав Лукиянов. По-късно са привлечени Пенка Михайлова, Елисавета Сурчева, Елена Енева, Генчо Узунов. От 1956 год. до 1962 год. директори на школата са Никола Шишков и Асен Титов, а от 1962 до 1980г. - Елисавета Сурчева и Генчо Узунов. От месец септември 1982 г. ДМШ е утвърдена от ОСК- гр. Сливен за ОБШИ, в която са застъпени почти всички класически инструменти /пиано, цигулка, китара, акордеон, флейта, обой, пеене, народни инструменти /гайда, кавал, гъдулка, тамбура/, изобразително изкуство, литературна група, балет, художествено слово.

Ръководители на Школата

1954-55 год.	- Илия Аврамов
1955-62 год.	- Никола Шишков
1962-78 год.	- Елисавета Сурчева
1978-84 год.	- Катя Атанасова
1984-2003 год.	- Иванета Маркова
2003 год.	- Андония Спасова

**Преподаватели, работили в Школата
от основането ѝ досега**

Илия Аврамов	Петър Петров
Славейка Касабова	Диана Гинчева
Зорка Кирова	Мариела Енева
Веска Халачева	Дора Александрова
Тодор Маринов	Калин Калинов
Петър Иванов	Иванета Маркова
Светослав Лукиянов	Мима Минчева
Пенка Михайлова	Митко Иванов
Елисавета Сурчева	Янка Кавръкова
Пенка Ганчева	Кирил Тончев
Елена Енева	Димитър Георгиев
Инна Паносян	Елисавета Кунзова
Генчо Узунов	Людмила Пехливанова
Никола Шишков	Петя Попова
Катя Атанасова	Динко Кавръков
Димитринка Узунова	Мариела Симеонова
Маргарита Маркова	Маргарита Атанасова
Полина Маргитова	Митьо Маринов
Стефка Маринова	Татяна Динева
Стоян Кръстев	Георги Петков
Мима Георгиева	Андония Спасова
Елза Могилкова	Йордан Марков
Таня Ангелова	Албена Неделчева
Мима Димова	Йордан Йорданов
Румяна Георгиева	Деница Стоянова
Симеон Касабов	Ангел Чакъров

Ученици по музика

На 22.01.1905г. в Нова Загора се дава благотворителен концерт в полза на българските болници в Далечния изток/ по време на Руско-Японската война/. Участват околийският лекар д-р Кунев, капелмайсторът на местния 32-ри пехотен полк Ст.Сербезов с полковата музика и деца - ученици по музика. Има и концертно рисуване от П.Хр. Ципоранов.

Вестник "Загорско знаме", 1972г.

*Ученически оркестър
1932г. - гр.Нова Загора*

Момчето-цигулар

Кино "Паскалев" в гр. Нова Загора през 20-те години работеше с пълна пара... Филмите бяха неми, с надписи, прожекционният апарат, отделен от публиката с тънка дъсчена преграда, бръмчеше и в салона едва се чуваше цигулката на едно момче, което после стана известният цигулар Стоян Сертев.

Надежда Станева, из книгата "Спомени"

С неизчерпаема енергия и талант

Илия Аврамов Физиев е роден на 10 юли 1889 година в с.Горни порой /Демирхисарско/ - Македония. Завършва педагогическо училище в гр. Серес - Гръцка Македония. Избягва в Русия с български кораб. В Одеса става руски стипендиант и завършва Музикална консерватория със специалност цигулка. През 1911 година се завръща в България със съпругата си. Първоначално е назначен като учител по музика в гр. Провадия. През 1912 година заминава на фронта заедно с жена си, която работи като медицинска сестра в болницата в Одрин. За военни заслуги Илия Аврамов получава орден.

След войната е назначен в гр. Нова Загора. Работи като учител в гимназията по музика и руски език. Името му се помни и произнася с чувство на дълбоко уважение от читалищните дейци. Много неукрепнали детски гласове са школувани от него, много деца е научил да изтръгват от цигулката обичани и популярни мелодии, откривал е таланти, възпитавал е любов към хоровата музика. През 1921 година е награден с орден "Гражданска заслуга - пета степен с корона".

Жизнен, трудолюбив и с неизчерпаема енергия, създава хор "Родна песен" към читалището. Поставя детските оперети: "Деца и птички" и "Щурец и мравки". През 1946 година са първите прояви за възстановяване дейността на хора. Първоначално е диригент на църковния хор, а по-късно под негово ръководство се обединяват хорове "Родна песен" и "Хармония". Възстановява представленията на оперетата "Наталка Полтакова". След нея идва "Запорожец отвъд Дунава". Основоположник е и на духовия оркестър при читалището, за когото и композира.

През 1954 год. полага основите на ДМШ при читалището. Същата година е награден /пръв от самодейците и културните дейци в Нова Загора/ със златна значка на Върховния читалищен съвет. През 1955 год. заедно с режисьора Михаил Янков поставят оперетата "Волният вятър", а през 1956 год. - "Аршин мал Алан". Същата година е награден с орден "Кирил и Методий"- III степен.

Освен като активен музикален деятел Илия Аврамов е известен сред музикалната общественост в града и като автор на редица детски музикални и училищни песни, пиеси за цигулка, акордеон и пиано.

Последните години от живота си прекарва в Бургас. Почива на 9 април 1978 година.

С дълбоко уважение

*1.VII.1956г.
Нова Загора*

Това име се помни и произнася с чувство на дълбоко уважение от читалищните дейци и почитатели на музикалното изкуство в Нова Загора.

Аврамов е дошъл в града ни още като младеж, с голямата амбиция да насажда музикална култура, да открива и облагодява вродени таланти, да възпитава любов към хоровата песен. С неугасващ патос, с удивителна упоритост той дълги години работи в нашия град.

Много неукрепнали гласове е школувал Илия Аврамов, много деца е научил как да изтръгват от опънатите струни на цигулката приятни мелодии.

Колегите и учениците му са скътали в душата си за вечни времена най-светли спомени за него - човека, музиканта, педагога и диригента. Аз също се гордея, че съм в числото на многото негови възпитаници. И съм му безкрайно благодарна

за грижите, които е положил за мен. Винаги ме е възхищавала неговата жизненост, неговото трудолюбие и неизчерпаема енергия. Без да нервничи, без да се сърди, той умееше да получи от своите хористи, оркестранти и солисти всичко необходимо за доброто изпълнение.

Илия Аврамов прекара младостта си в Нова Загора, отдаде всичките си сили и талант за издигане музикалния уровень на града. Колко безсънни нощи минаха в репетиции за подготовката на оперети и концерти, какво напрежение е било! Но в негово присъствие самодейците не чувстваха умората. Те следяха с най-голямо внимание енергичните му и изразителни жестове, точните движения на диригентската му палка.

1972г.

Елисавета Сурчева

**Духовна стряха за млади таланти
Честит празник!**

Вече 50 години в Обединената школа по изкуствата "Илия Аврамов" при Читалище "Диньо П.Сивков"- Нова Загора придобиват музикални, певчески, танцьорски и художествени познания хиляди нейни възпитаници.

Десетки са преподавателите по акордеон, цигулка, пиано, обой, барабани, гъдулка, по рисуване, танци и пеене, които са оставили частица от себе си в жадните за нови предизвикателства детски души. Трайна диря оставиха в половинвековната история на школата преподавателите Илия Аврамов, Елисавета Сурчева, Никола Шишков, Генчо Узунов, Елена Енева, Димитринка Узунова, Инна Паносян и други. Тяхното дело продължават техните последователи - днешните преподаватели в школата.

Десетки хиляди са децата, за първи път докоснали клавишите и струните на любимия музикален инструмент в нашата школа, поели за първи път пак там упойващия дъх на музиката и запленени от нейната магическа притегателна сила завинаги са останали нейни горещи почитатели. Не са малко и тези, които за цял живот избраха призванието на музикалното изкуство. Някои от тях достигнаха и завидни върхове на български и световни форуми за наша гордост.

Петдесет години Школа по изкуствата - достатъчен период от време, събрал в себе си искрици от хиляди човешки съдби, зряла възраст, достатъчна да докаже своето достойно и незаменимо място в културния живот на Нова Загора и общината. Забързани в монотонността на ежедневието, ние рядко си даваме сметка колко много ни е потребна Школата по изкуствата на всички нас. И на нашите деца, на идното поколение, на бъдещата Нова Загора и на нейните обитатели за тяхната духовност, културно общуване и по-европейски начин на живот.

В дните на забележителния юбилей искрено желая на всички преподаватели и възпитаници от Обединената школа по изкуствата "Илия Аврамов" много здраве, нови творчески успехи и нека никога не ги напуска апостолския дух за обогатяване на духовния живот в нашия град.

*Илко Илев,
председател на Читалище "Д.П.Сивков"*

Музиката - вселена е тя, без начало и без край!

През разстоянието на времето и необятността на пространството избледняват дати, събития, имена. Остават само спомени - несигурни и бледи. И една тънка нишка, която да ги събере и съхранява за бъдното - историческата ни памет. Тя е светлината и надеждата на вечно търсещия и устремен към безкрайността човешки дух. За него няма предели, няма недостижими висоти, той е неумиращ и неумиващ. През всички превратности на съдбата си, ние, българите, винаги сме намирали някаква здрава опора. Така сме успявали не само да оцелеем, но и да завещаем на идните поколения онова светло зрънце,

което всеки уважаващ себе си народ свято пази и тачи: вечния, неутолим стремеж към красота, към себеизява и себеосъществяване. Началото е сложено някъде далеч във времето. Преди още да се роди словото, ритъмът и танцът са били живата връзка между хората. Не е ли магия музиката на Орфей, омайващ хора и животни, треви и дървета? Музиката в единство с танца, поезията и другите изкуства вълшебно въздейства върху природата и човека. Велика мощ блика от изкуството на народа ни. От най-древни времена то го стимулира в стремежа за един по-добър свят. В това се изразява хуманната му същност.

Жив е у нас възрожденския дух на първите, на основоположниците, които със сила и страст са преодолявали прегради, покорявали върхове.

Преди 50 години назрява моментът изкуството да намери своето място сред най-малките в града ни. И така естествено се заражда школата - възпаление на усилията и мечтите на основателите. И ако има едно име, което да събира в себе си ентусиазма и волята на всички тях, това е името на Илия Аврамов. С гордост можем да го наречем будител на града ни. Създава духов оркестър и хор, автор е на училищни песни и инструментални пиеси, учител по цигулка. Редом с него всеотдайно творят Славейка Касабова, Зорка Кирова, Веска Халачева, Тодор Маринов, Петър Иванов, Светослав Лукианов. Школата отваря врати с три класа цигулка, два класа пиано, два класа акордеон и солфеж, с около 80 деца.

Нашето настояще и бъдеще

е като - рът сади и по-малко принос
По-късно са привлечени и музикантите педагози Пенка Михайлова, Никола Шишков, Елисавета Сурчева, Пенка Ганчева, Елена Енева, Инна Паносян, Генчо Узунов, *Весиса Лалачева, Катя Атанасова, Мв. Меркова,*

За 50-годишния период в школата са работили над 30 преподаватели, всеки оставил част от себе си, завещал на младите знания, ум и сърце. *кв. или*

Много деца разкриват, развиват и утвърждават таланта си в школата. Не малко от възпитаниците й се реализират професионално като музиканти, музикални педагози, художници. И днес основна задача на Школата е ранното откриване на таланта, неговото насочване и усъвършенстване. Децата, обучавани в Школата, остават завинаги свързани с изкуството. Те ста-

рочителни за издвигане чрез възпитаници.

ват личности с богат душевен мир, с усет и мярка за красивото и стойността.

Като единствена извънучилищна форма в града ни, Школата дава стабилна подготовка на учениците, за да продължат обучението си в средните и висши учебни заведения по изкуствата. Наши възпитаници достойно се представят на концертни изяви на национални и международни конкурси.

И така Школата в града съществува вече 50 години, доказвайки не-

Нашето настояще и бъдеще

обходимостта си. Средно в нея се обучават 120 деца от 5 до 18 годишна възраст. Тази година те са разпределени в класове по пиано с преподавател Андония Спасова, цигулка и пиано - Татяна Динева, акордеон - Ангел Чакъров, китара - Петър Петров, гъдулка - Йордан Марков, естрадно пеене - (Албена Неделчева) народно пеене и народни танци - Георги Петков, спортни танци - Йордан Красимиров, изобразително изкуство / Деница Стоянова, солфеж - Йордан Марков. *Л. Захариев* *Ан. Захариев*

Настоящите преподаватели, наследили дръзновението и всеотдайността на първите, са с доказани професионални и педагогически качества.

Съвсем оправдано Школата е в центъра на общественото внимание и интерес, тя е истинско духовно средище за формиране на нравствени ценности.

Ние помним нашето "вчера" и упорито градим своето "сега", за да дочакаме заслуженото си, извоювано с усилия "утре". Наш дълг е да продължим да изграждаме съграденото, да вървим напред, свято пазейки традицията и в добри и лоши дни. И ако днешното време ограбва душите ни, то нека се вслушаме в гласа на сърцето си, а той неизменно ще нашепва окуражителни думи...

Андония Спасова,
ръководител на ОШИ "Илия Аврамов"

Песента на славея

Един мъдрец беше казал, че гласът и душата на човек са свързани и когато пеят, хората имат славеи в себе си.

Отскоро тази максима се потвърждава с малките славеи от класа по естрадно пеене в Обединена школа по изкуствата "Илия Аврамов". Класът датира от 15.10.2003 г. и краткото му съществуване показва бързи резултати, а положителните промени при малките певци вече са факт. Крехката въз-

раст, в която се намират тези млади хора, е податлива на забранени удоволствия, вредни навици и липса на ценности. Именно в този клас децата се научиха да ценят музиката и песента, те започнаха да се изграждат не само като професионалисти, но и като личности, а основната свързваща точка е тяхното при-

ятелство и любовта към това, което правят. За таланта няма измерения, възраст, държава. Младите естрадни певци се втурнаха смело към класиката в жанра. Уитни Хюстън, Селин Дион, Емил Димитров, Паша Христова - това е само част от класиците, чиито песни се пеят от учениците в класа. Вярвам, че един ден тези деца ще стъпят на голямата сцена, защото се трудят и работят упорито. Като техен преподавател се гордея, че този клас откри юбилейните празници на Школата, което е показателно, че вратите са отворени за нови идеи и съвременна реализация на талантите в Нова Загора.

Докато има славеи, ще има песен!

*Албена Неделчева,
преподавател по Естрадно пеене*

С любов към фолклора

Едва ли има държава, която да няма интерес и да не обича своя фолклор. Защото всяка една се интересува от своите културни традиции. Това е и целта на класа по гъдулка - да съхрани и изгради интерес на всяко дете към българския музикален фолклор. Наред с изучаването на иструмента у

детето се формират трайни навици за трудолюбие, дисциплина и интерес към българските традиции, интерес към народните песни и инструментални произведения. Ученикът се запознава с автентичния и обработен музикален фолклор, с голямото богатство на българските народни мелодии и размери. Той е активен участник в продукции, концерти, събори и конкурси.

*Йордан Марков,
преподавател по гъдулка*

Спортни танци

За мен е голямо предизвикателство да се занимавам със спортни танци, не само като преподавател, но и като състезател.

Имам за цел да развия спортните танци в Нова Загора, защото освен,

че те са приятни и здравословни, в самия човек се изгражда и характерно за танците самочувствие. Подходящи са както за малки, така и за големи.

Спортните танци развиват в танцуващия чувство за ритъм и изграждат двигателна култура на телата, като ги моделират до съвършенство.

*Йордан Йорданов,
преподавател по спортни танци*

Радости и успехи

През учебната 2001/2002 год. заедно с моите ученици Пенко, Пламена, Мария, Велислава, Дияна, Таня Славова, Таня Иванова, Калина и малко по-късно Десислава и Мария Маркова, приехме любезната покана на читалищното ръководство и положихме началото на клас "Народно пеене".

Доколкото зная, преди нас, в читалище "Д.П.Сивков" и ОШИ "Илия Аврамов", под различни форми, фолклорни формации са съществували под

ръководствата на Веса Халачева, Митко Иванов и Диньо Господинов. Но клас народно пеене, самостоятелно обособен, се разкри тогава за пръв път. В бъдеще, разбира се, ще се търси задължително съвместно концертиране с класовете гъдулка и народни танци, както и създаване и утвърждаване на фолклорен ансамбъл "Детелини".

Нашите радости са в участията и успехите на национални и регионални конкурси и надпявания, като "М.Недялков", "Върбова свирка свири", "Славееви нощи" и други. Редовно участие имаме в конкурса "Славейче" на радио Стара Загора. Вече 7 наши деца са лауреати и имат професионални записи в радиото.

На всички - честит юбилей и дай Боже, да е за многая лета!

*Георги Петков,
преподавател по народно пеене и народни танци*

В един вълшебен свят

Едва ли човек често се замисля колко дълъг и труден път изминава всеки музикант, за да постигне съвършенството. А този път винаги започва

от една музикална школа. Във всеки град това е едно малко огнище на културата.

Тази година Обединена школа по изкуствата "Илия Аврамов" при читалище "Д.П.Сивков" ще празнува 50-годишен юбилей. През тези години много ученици са обучавани в тази школа. Едни от тях са продължили да се занимават с музика и живопис, някои са избрали друга професия, но несъмнено всеки обича изкуството.

Ролята на преподавателя в живота на едно малко дете, което пристига в школата, за да се научи да свири или да рисува, понякога е решаваща за неговия професионален избор.

Наистина сега сме поставени в други условия. Интересите на децата са многостранни. Понякога се случва преподавателят да не успее да намери

"златния ключ" за отваряне на "тайната вратичка" към душата на едно дете. Но бъдете сигурни, той ще се опита пак и пак, докато тя се отвори. И през тази отворена врата ще се открие един вълшебен свят, пълен с магически звуци, причудливи образи, неизказани думи и чувства...

*Татяна Динева,
преподавател по цигулка*

*В час по китара
преподавател Петър Петров*

*В час по акордеон
преподавател Ангел Чакъров*

*Изобразително изкуство
преподавател Деница Стоянова*

Димитър Цанев - 11г

Мирена Попова 12г.

СКИТНИК

Отворете на странния скитник,
Щом похлопа на вашта врата...
Той под своята скъсана риза
крие куп тъй мечтани неща.

Носи стръкове лятна магия
и от лудото биле листа -
те разцъфат, ухаят, опиват
чак до първия лъч светлина.

Само ваш е, но днес. Ала утре?
Подранила, бездомна роса
ще го срещне усмихнат да чука
пак на нечия чужда врата.

Отворете на странния скитник
щом похлопа на вашта врата.
Но не пускайте с него да влиза
вън от прашния друм любовта...

*Добрин Кирилов,
носител на специалната
награда за поезия*

Антония Никова

Спомени, спомени

То беше отдавна

Да... времето..., то беше отдавна!

Бях 20-годишна през учебната 1958-59 година. Дойдох в град Нова Загора да работя като учителка по пеене в гимназиите "Христо Ботев" и "Васил Левски". Попадах на справедлив, многоброен учителски колектив и скромната, отлична приятелка Стефка Митева. Бях заела мястото на учителя по

*Част от класа по акордеон при
Читалище "Д.П.Сивков" гр.Нова Загора*

пеене Никола Шишков. Същият бил назначен с пълен норматив като преподавател по акордеон в Музикалната школа.

Омъжих се. Родих син. Участвах в самодейните оперети "Кето и Коте" и "Време за любов". Учителят по география в гимназия "Христо Ботев" - Деньо Пенчев беше председател на читалището "Д.П.Сивков". На едно заседание на ръководството на читалището той предложил да бъде назначена на работа в Музикалната школа като преподавател по солфедж. Но... часовете за норматива не са достатъчни. Трябваше да преподавам и по акордеон.

Така ме посрещна отличният музикант-акордеонист Генчо Узунов: "Виж сега, Пенке! Ти познаваш клавиатурата. Какво са басите - тоника, субдоминанта и доминанта на всяка тоналност. Вземи тези школи, прочети всичко и каквото те затруднява - питай!". Генчо Узунов беше първият ми учител

по акордеон.

След няколко години всички преподаватели ни задължиха да се явяваме на изпит по акордеон, за да ни издадат удостоверение за правоспособност.

Така читалище "Д.П.Сивков" хванаха и поставиха птичката в клетка: "Назначават се Пенка Великова Ганчева като преподавателка по солфеж и акордеон при условие, че ще участва в самодейността ... и то най-рационално!". В оперетите, в естрадния състав "Алегро", в хора като солистка и хористка, най-вече като солистка на всяко градско събрание. Това бях аз.

Няма я милата Елисавета Сурчева - така Ветка. На нея възлагах съпровода на ариите и песните си. "Пено, да ти се не види културния сопран /колоратурния сопран!/- тя беше шегаджийка - м-тарата...м-тарата..." Това са триолите от интродукцията на арията на Розина от операта "Севилският бръснар" на Росини. Шегуваше се така Ветка и ми помагаше. Затрудняваше се и от съпровода на песента "Девоиче" от Добри Христов.

Това беше малкият сладък колектив на Музикалната школа с директор Елисавета Сурчева- цигуларката, солфежистката и неотстъпващата пианистка. В нейния дом репетирахме след часовете в Школата. Преподаватели по акордеон: Генчо Узунов, Никола Шишков, Инна Паносян и аз. Единствената преподавателка по пиано Елена Енева /Ленчето - девойчето, което побърза да се омъжи като мене за новозагорец/.

Гордея се с учениците си Стефка Иванова, Йорданка Стоянова, Величка Бъчварова /по баща/ и Сийка Барокова, които завършиха Институт за детски учители и станаха музикални детски учители.

Гордея се и с детската лекарка Ваня Русева и зъболекарката Радка Златева.

Да могат за миг да се върнат онези години! Отново да пропея с така Ветка, Генчо да ми се скара, че не влизам навреме при песента "Канарчета" и чуя приятния глас на Никола Шишков...

Ех, младост!

Пенка Ганчева,

Децата - нашите радости

Клас пиано с преподавател Елена К.Енева се оформя през учебната 1958-59 година. Началният брой на учениците не е голям - около 15, преобладава броят на ученичките, позабравили детските години. Независимо от това, независимо и от факта, че липсват частни пиана по домовете, амбициите и способностите раждат успехи. Първите години преподавателската дейност създадоха първите клавирни педагози Радка Турлакова - преподавател в Музикалната гимназия в гр. Русе и Маргарита Зуркова - в гр. Перник, а после в Германия.

По-късно поеха пътя на професионализма и други - Евгения Кавалджиева завърши Консерватория - изпълнителски клас със специалност "Ксилофон" и работи в Германия. Иван Василевски завърши също изпълнителски клас със специалност "Кларинет". Специализира в Швейцария и завърши диригентски клас. Работи като педагог, изпълнител и диригент в Швейцария. Цветелина Банкова миналата година се дипломира в Софийския университет - музикална педагогика. Кремена Миткова завърши Пловдивския музикален педагогически институт. Тази година Константин Николаев е първа година студент в Музикалния педагогически институт.

Светлин Енев - най-младият поел пътя на професионализма - е ученик в Средното музикално училище в гр. Стара Загора.

Много голям е броят на учениците, които не избраха пътя на музиката за своя професия, но с голяма любов продължиха обучението си. Техните успехи също радват. Не забравям изпълненията на Светлин и Румен Петрови. Първият изпълни концерт за пиано и оркестър от Хайдн със Сливенския симфоничен оркестър. Много успешно. Последните години бъдат възхищение изпълненията на Адриана Андреева.

*Елена Енева,
преподавател по пиано*

*В час по пиано
преподавател Елена Енева*

*В час по акордеон
преподавател Инна Паносян*

Към чудния свят на изкуствата

Когато ми се обади директорът на Обединената школа по изкуствата "Илия Аврамов" - Нова Загора и разбрах повода - предстоящият ѝ 50-годишен юбилей, първият ми спомен естествено бе от едно друго честване - 25 години от основаването и...

Току-що бях назначена за директор на Школата и ровейки из нищожно малкия архив, открих някои интересни неща, които естествено ме предизвикаха първо да откроя семейството на Димитър Аврамов, и второ, да задействам организацията на честването, което предстоеше буквално след броени месеци.

Заедно с колегите бяхме невероятно амбицирани, още повече, че на концерта освен нашите възпитаници поканата за участие бяха приели учениците от СПУ "Проф. П. Владигеров" - Бургас, а нашият съгражданин - композиторът и музикален редактор в БНР - Димитър Пенев бе осигурил прякото излъчване на концерта по националното радио.

Последваха гостувания на Минчо Минчев, Венцислав Николов, камерни формации, симфоничен оркестър от Милано... Всички те се оказаха неподготвени и приятно изненадани от високата музикална култура на новозагорската публика, идваща на живо да се докосне до тяхното изкуство. И в наши дни, вече като директор на Международния музикален фестивал "Ем. Чакъров" - Бургас, си спомням с умиление тази разкошна многобройна публика, неоставяща празно място в залите.

Голямо бе и вълнението покрай даването на статут на Общинската школа и то по изкуствата. Сериозно и последователно прибавяхме всяка година нови класове и специалности, като нов прозорец към чудния свят на изкуството - театрална школа, клас по изобразително изкуство, балет, литературен клас, народни инструменти.

През всички години, откакто съм напуснала Нова Загора, не съм преставала да се интересувам от процесите и успехите на школата и от развитието на учениците си. Не съм преставала и да си спомням отдадеността на колегите си на децата, които обучавахме, но и възпитавахме всекидневно чрез изкуството.

Предполагам, че никой не очаква от мен да предам чрез няколко изречения всички емоции, свързани с школата. Не би могло с фрази да се изрази целият спектър от дълбоки лични чувства, връщащи ме към онези години.

Но ми се иска да кажа на всички бивши, настоящи и бъдещи възпитаници и колеги, че времето, през което бях част от историята на школата, решаващо и с много важно значение за мен!

Затова простичко ще споделя вярата си, че Обединената школа по изкуствата - Нова Загора и в бъдещите 50 години ще бъде естествения притегателен център, около който се случват истинските неща, зареждащи ни с любов към изкуството и правейки ни по-мъдри и по-добри!

Благодаря ви за прекрасните мигове!

Обичам ви!

Катя Атанасова

Школата - моя съдба

Връщайки се назад в близкото минало, изпитвам толкова смесени чувства - на благодарност и любов към тези, които ми вдъхнаха обичта към изкуството, и на носталгия, когато бях ръководител и преподавател в Обединена школа по изкуствата "Илия Аврамов". Като че ли вчера беше честването на 40-годишния юбилей на школата, един от най-ярките ми и вълнуващи спомени, а оттогава са минали вече десет години.

Животът ми до този момент е протекъл така, че винаги съм била свързана с школата. На десетгодишна възраст започнах да уча цигулка при Елисавета Сурчева, която ми преподаваше и солфеж, и теория на музиката в Детската музикална школа. Тя е първият ми учител по музика, изиграл огромна роля в моя живот за формирането ми като музикант. Никога няма да забравя уроците ѝ - разнообразни и емоционални, изпълнени с похвали и укори, с много строгост. Тя беше човек, майчински грижовен, човек, от когото винаги можеш да получиш съвет. Винаги е била изключително интересна и нестандартна в общуването си с учениците, много амбициозна в обучението си, добра, но и строга, с много хъс в работата си, един изключителен професионалист и педагог. Елисавета Сурчева беше човекът, който ме насърчи да се занимавам с музика, който ми посочи пътя в живота.

През 1983/84 година директор на ОШИ беше Катя Атанасова, която ме покани да работя в Нова Загора. Една година след това тя напусна града и аз заех нейното място като ръководител и преподавател по солфеж и теория на музиката. Бях млада и неопитна, не бях въведена от никого в новата ми работа като ръководител, но постепенно навлязох в нея. В никакъв случай не искам да изтъквам свои заслуги, но все пак не беше малко постигнатото за тези двадесет години, което до голяма степен дължа и на колегите си. Мисля, че бяхме добър екип, амбициозни и всеотдайни, възпитали многобройни ученици, продължили образованието си в областта на музикалното и изобразителното изкуство. Организирахме много концерти и изложби, създадохме конкурс за детско-юношеско творчество, който се провеждаше шест години подред. В него участваха ученици от цялата община от 1-ви до 12-ти клас в сферата на музиката, литературата и изобразителното изкуство. Децата бяха журирани от професионалисти от Нова Загора, Сливен и Стара Загора. Наградите се осигуряваха изцяло от дарители и спонсори на общината.

И така школата по изкуства се превърна в моя съдба, период, през който съм преживяла и хубави, и лоши моменти, но ще си остана завинаги, свързана с нея.

Независимо от това, че живеем във време, в което все по-малко се обръщаме към духовността, период, в който заниманията с изкуство не са приоритет, в образованието на подрастващите е ценно и необходимо да съществува такъв притегателен духовен център. Повечето от децата, занимавали се с изкуство, се изграждат като личности с по-различен от останалите светоглед, поинтелигентни и като личности, които винаги ще имат свои естетически критерии. Въпрос на престиж е съществуването на такова училище за таланти в нашия град, за да възпитава и обучава нашите деца. Нека да пребъде!

Иванета Маркова

В красиви и смислени мигове

Основахме класа по рисуване през 1982 година, когато директор на Школата беше Катя Атанасова, а секретар на читалището - А. Тишев. Закриха го през 2001 г., но сега отново се възстанови.

И класът по рисуване - както другите класове - по музика и балет, беше необходима среда за развиване и насочване на надарените деца от Нова Загора и околните села. Деца идваха отвсякъде и се радваха да рисуват в ателие, като художници.

В началото работехме в кабинета по математика на у-ще "Христо Ботев" и за всеки час преустройвахме пространството на учебната стая за ателие - скупчвахме всичките 20 чина в ъгъла, а след като свършвахме рисуването, ги нареждахме отново в редици за математиката.

Идваха до 45 деца. Бяхме запалени от желанието да опознаваме света на изкуството и с въодушевление участвахме. Изпращахме рисунки по международни и национални конкурси / имахме награди от Индия и Москва, правехме изложби, организирахме и участвахме постоянно в общинския конкурс. Доста деца продължиха в художествени гимназии и висши училища по изкуствата.

Имам добри спомени за децата, родителите и колегите и ако някои съвпаднат с техните, ще съм доволен, сме открили смислени късчета в живота.

Калин Калинов

Здравейте, приятели!

Това есе посвещавам на всички млади хора, дръзнали да навлязат в дебрите на един приказно красив свят - света на музиката.

Аз искам да ви разкажа своята история. Започнах да свиря на цигулка

на 6 години. Не знаех още буквите от азбуката, но вече бях научила нотите. Бивша ученичка към на ОШИ "Илия Аврамов" - Нова Загора. Там за пръв път ме заведе моят баща и ме запозна с тогавашната директорка Иванета Маркова, преподавателка по солфедж, която ме прослуша, одобри и прие в школата. В същия този

ден първа среща имах и с госпожата ми по специален предмет - Татяна Динева. Аз желяех да изучавам пиано, но ми показаха царицата на музикалните инструменти - цигулката, и аз се записах в този клас. Вечно усмихнати, много търпеливи и подхождащи към мен с разбиране, моите учители се стараеха да ми дадат първите насоки в музиката. Първите си стъпки в това поприще аз направих благодарение на тях. С голямо вълнение се подготвихме за музикалните си изяви. Заедно с нас се вълнуваха и нашите преподаватели и влагаха неимоверен труд, за да можем ние - възпитаниците на ОШИ "Илия Аврамов", да се представяме винаги достойно.

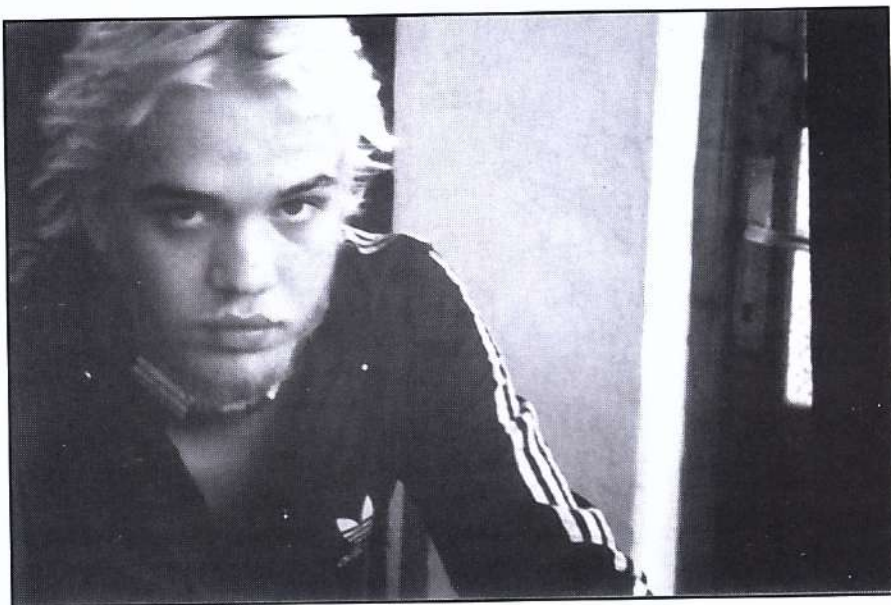
Музиката е една моя голяма мечта и ще бъде много щастлива ако един ден я осъществя. Мечтите почти винаги се превръщат в реалност, когато вярваш неизменно в тях, влагаш много труд и си постоянен. Надявам се това мое първо училище да продължи да съществува и в него да се обучават деца, желяещи да се занимават с музика и друг вид изкуства, защото трябва да има такива духовни огнища, които да извисяват българския дух!

*Мария Минчева,
ученичка в СМУ - гр. Стара Загора*

Христомир Великов

Бивш възпитаник на Обединена школа по изкуствата "Илия Аврамов" в класа по Изобразително изкуство с преподавател Калин Калинов. Завършил Художествена гимназия в гр. Казанлък специалност "Дизайн", в момента студент II курс във Великотърновския университет "Св.св.Кирил и Методий", специалност "Педагогика

на изобразителното изкуство". С една самостоятелна изложба през 1996 г., участвал в множество изложби в страната и чужбина. Като възпитаник на школата участвал многократно в Международния детски конкурс за рисунка в гр. Шанкар, Индия и във Фестивала на реките на Европа в гр. Париж, Франция. Негови

картини се намират в частни колекции в България и чужбина. Илюстрирал поетичната книга "Следа върху камък" на Златина Великова.

В зората на живота си човек има много пътища за самостоятелно развитие. Трудно е да се ориентира в множеството посоки, а и не винаги има възможност за това. Важно е, обаче, когато намери своя път, също да има среда и подкрепа. Виждайки около себе си хора със същото желание и качества, изразени по един или друг начин, да открива повече от своя вътрешен свят и желание за творчество. Намесата на учителя в един такъв ранен период е повече от необходима. Изключително важна е сигурната ръка, показваща начина за постигането на най-реалната илюзия - Изкуството.

В Школата по изкуствата ме заведе моята майка, когато бях на 5-годишна възраст. В началото моят преподавател ме държеше на коленете си, за да рисувам. Бях най-малкият от всички. Девет години от живота ми преминаха в Моята Школа. Господин Калинов отдавна вече не ме държи на коленете си, но любовта, която запали в мен към изобразителното изкуство, аз ще нося до края на живота си.

Не, не беше сън!

"Не, не е сън!" - си казах тогава, отваряйки очи, но все пак, за да се убедя, изтичах в съседната стая. Пианото! Моето! С бляскавото си лице ме очакваше! Не е сън, че мога да седна зад него и докосвайки клавишите, за изпитам огромната наслада от нежната мелодия, родена от моите пръсти.

С такива чувства се събудих онази сутрин, преди повече от осем години, когато след като се убедиха, че няма да се откажа от уроците по пиано в продължение на три-четири години, моите родители ми купиха пиано.

Четири години преди това, минавайки покрай странната за детското ми светоусещане сграда на школата, изпитвах непреодолимо влечение да разбера какво става зад вратата, откъдето се чуваше музика. Спомням си, че когато минавах оттам с мама, винаги забавях крачка и подръпвах ръката ѝ към вратата.

Благославям мига, когато един ден мама ми предложи да влезем, за да попитаме нещо.

Благодарна съм на учителите, които повярваха в мен и упорито ми внушаваха, че правя много добре това, което искат. Благодарна съм за това, че никой никога не ме накара да седна зад пианото по задължение и така не почувствах усилията и трудностите, съпътстващи обучението по музика, а се учех и свирех с удоволствие... И така повече от десет незабравими години в ОШИ "Илия Аврамов" - ноти, уроци, музика, продукции, изпити, конкурси, участия в тържествени прояви, концерти, трепети - красиви празници.

Най-добрият човек, когото обичам след родителите си - това е тя - учителката ми по пиано. Госпожа Андония Спасова ме учеше не само на ноти и рими, на техника и любов към музиката. Тя ме учеше на още много други неща - на упоритост, постоянство, издържливост, на воля и увереност, на стил и поведение не само пред пианото и пред публика... Усещах, че гради с обич и аз ѝ вярвах и се стараех, следвах я. Никога няма да забравя нейния поглед, усмивката ѝ, напътствията преди всяко излизане на сцената, преди четирите ми самостоятелни концерта: "Ще го направиш! Ти можеш!" И така

идваше празникът в душата ми!

Школата по Изкуства "Илия Аврамов" днес чества своя 50-годишен юбилей! Длъжна съм да призная, че въпреки избора на друга ориентация в живота - не към музиката, в школата аз получих много ценни уроци. Освен

школовката по пиано натрупах опит в това да постигам желаното със собствени усилия и собствената си воля, да тренирам паметта и уменията си, да изграждам и управлявам нрава си.

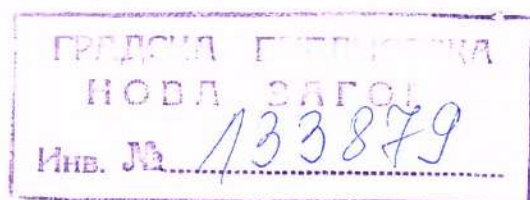
Чувствах се щастлива през годините, когато се учех в този храм на красота, на чистота и истина - изкуството не понася фалша!

Заредих се за цял живот с музика и хармония в душата си / и с малко тъга за отминалото време/. Убедена съм, че те никога няма да ме напуснат.

А какво по-хубаво от това!

Честит празник! Нека ви има!

*Русалена Пламенова Ангелова,
студентка по право в юридическия факултет
на СУ "Св.Климент Охридски"*

Диригентът и композитор Димитър Караминков

Димитър Караминков е роден през 1951 год. в гр. Нова Загора, възпитаник на нашата музикална школа. Завършва СМУ -Бургас през 1970 г. в класа по обой на Любомир Дамянов. В този период се изявява като един от най-добрите млади инструменталисти в България. Изпълнява всички големи концерти за обой и оркестър като солист с Бургаската филхармония. През 1970 год. изпълнява за първи път на българска сцена "Концерт за обой и оркестър" от Рихард Щраус. Има излъчвания по БНТ и Българското национално радио. Два пъти е награден от Министерство на културата за високо изпълнителско майсторство. Специализира обой при проф. Лотар Фабер - Германия.

След завършване на БДК започва работа като диригент на Шуменската филхармония. Паралелно създава камерен оркестър на филхармонията и дирижира спектакли на Музикалния театър на града. От голямо значение за израстването му като диригент е работата и дългогодишните контакти с диригентите Иван Вульпе и Илия Темков. През 1979 г. спечелва конкурс за специализация в чужбина, проведен със Софийска филхармония. Специализира оркестрово дирижиране във Филхармоничния оркестър на Санкт Петербург под ръководството на Александър Дмитриев през 1981 г. На осмия Национален преглед на симфоничните оркестри в България през 1984 г. получава награда за "Най-добър млад диригент". През 1989г. на Деветия национален преглед на симфоничните оркестри получава наградата за "Диригентско изкуство" за изпълнение на крупно музикално произведение.

Като диригент гостува многократно на Софийската филхармония и всички български оркестри. Бил е гост диригент в Германия, Русия, Украйна, Румъния, Словакия, Чехия, Италия и Норвегия. Сезон 2001/2002 год. е диригент на операта в Анталия, Турция.

Работи с почти всички големи български певци и инструменталисти,

между които - Александрина Милчева, Христина Ангелакова, Гена Димитрова, Дарина Такова, Румен Дойков, Георги Бадев, Минчо Минчев, Евгения-Мария Попова, Николай Евров, Божидар Ноев, Йовчо Крушев, Светла Славчева, Джени Петрова, Анатоли Кръстев, Стефан Попов, както и с много солисти от Европа, Америка и Япония.

Реализирал е над 700 концерта и притежава огромен репертоар от Бах до Бритън, Шостакович и Стравински, както и много произведения от съвременни български и чуждестранни композитори.

Има осъществени записи със Софийската филхармония, Русенска филхармония, Сливенски симфоничен оркестър и оркестъра на Българското национално радио. До момента е продуцирал и издал три компакт диска.

Като композитор е написал музика за театрални представления, куклени спектакли, музикални приказки, трио за обой, кларинет и фагот, миниатюри за сопрано и оркестър, балет - "Приказка от компютър", песни, както и поп и джаз-пиеси и аранжimenti. Димитър Караминков е автор на популярните образователни концерти за ученици - "Час по музика в концертната зала".

Композиторът Димитър Пенев

Роден е през 1947 г. в Търговище. Учи в нашата музикална школа, а после завършва СМУ-гр.Бургас и ДМА-гр. София през 1974 г. От същата година до този момент работи в БНР като музикален тонрежисьор. Като композитор, аранжьор и диригент е творил в областта на детската, народната, забавната, инструменталната и електронната музика. Писал е музика, аранжimenti и обработки на всички известни естрадни и народни певци и инструменталисти. От 1980 г. до 1986 г. е диригент на АНП "Г.Делчев"-София. Създател и композитор на "Трио Българка", а след разпадането му създава ново "Трио Българка-Пенев". Диригент на оркестър "Боляри", хор "Български перли".

Като тонрежисьор в БНР е записвал с Райна Кабаиванска, Гена Димитрова, Никола Гюзелев, Ана Томова - Синтова, Н.Евров, А.Диков, Г.Бадев, М.Минчев, Л.Иванова, Е.Димитров, "Сигнал", "Щурците" и много други известни изпълнители.

Творчество: десетки детски, естрадни, хумористични и поп-фолк песни и аранжimenti; над 400 обработки и аранжimenti на народни и стари градски песни.

Десетки албуми и награди от радиоконкурси, "Мелодия на годината", "Бургас и морето", от Нешвил, САЩ/1982 г./ за професионалисти в категория рок и ритъмен блус.

Вълшебен свят

Към света най-вълшебен
ти ни отваряш врати
и в едно там се сливат
музика, танци, мечти.

За голямата сцена
много таланти роди
и отвори сърцата
ти на големи звезди

Припев: Малки пръстчета плахо
докосват клавишите пак
и се ражда в душата
любовта към вълшебния свят.

Свят на музика, танци, мечти,
свят на багри, вълшебни,
родени във детски очи.

Твоят свят е магия -
сбъдват се всички мечти.
Този свят ни разкрива
път към далечни звезди.

Ти във сцена превръщаш
делника скучен, нелек
и с любов ни обгръщаш -
даваш ни силни криле.

Припев: Малки пръстчета плахо
докосват клавишите пак
и се ражда в душата
любовта към вълшебния свят.

Свят на музика, танци, мечти,
свят на багри, вълшебни,
родени във детски очи.

Златина Великова

По пътя напред и нагоре

Години вратите разтваряш
за детски талант и мечти,
ти - храм на духовност и школа
за музика, танци, багри.

Припев: Ще славим Илия Аврамов-
патронът запалил искри
по пътя напред и нагоре.
Успехи и в бъдните дни!

От тука започват пътеки
на хора с горещи сърца,
с изкуство живота обrekli,
понесли загорски слънца.

Припев.....

Следовници в творческа дързост
на горди, честити предци,
за Вас днес, любими учители,
ще свием със обич венци.

Припев:.....

Русалена Ангелова

Нарисувай песен

Немирен зов на четка и перо
в една мелодия заплита
/ и аз не знам, не знам защо/
на младостта мечтите.

Пианото вълшебно диша,
китара в стаята звъни,
рисувам аз вода и суша,
играя танци до зори.

Къде незнайно литват часовете,
къде изкуството е твой другар,
във Школата - младеж или дете
се чувства волен господар.

Една разжарена фиеста
ще бъдат всеки ден и час.
Ела - с рисунка или с песен -
да снемем слънцето при нас.

Кета Зоева

Мечти, професионализъм, реализация

ВЕЛИНА СТАЙКОВА, МАРИЕЛА СИМЕОНОВА, ГАЛЯ ЗАХАРИЕВА, МЛАДЕН САВОВ. Ако има нещо, което обединява и четиримата, то със сигурност е музиката и фактът, че преминали през ОШИ "Илия Аврамов", днес продължават да се занимават професионално с музика. Още ги обединява идеята, че музиката е смисъл на живота им и те не са в състояние да си го представят без нея. Днес влагат същия професионализъм, любов и старание, каквито са усетили в техните първи преподаватели. С тях разговаряме в стаята, където се провеждат часовете по пиано. Обстановката не се е променила много от времето, когато те са били ученици в Школата по изкуства. Всъщност не само обстановката, непроменен остава и трепетът от срещата с инструмента, от срещата с преподавателя, от първите звуци, които излизат под неуверените детски пръсти.

ВЕЛИНА СТАЙКОВА: Връщам се много години назад. Когато бях на 6 години, съвсем мъничко дребосъче, точно в тази стая започнаха първите ми уроци по пиано с изгарящото желание да се науча да свиря. Но пианото не е единствения инструмент, с който свързвам музикалната школа. След няколко години разбрах, че съм влюбена в българската народна музика. По онова време имаше класове с изучаване на народни инструменти при господин Митко Иванов. Школата беше с невероятна традиция, с много гъдулари и аз бях една от онези, които започнаха с желание да свирят на гъдулка и на пиано, да пеят народни песни. Още от първата си година, когато започнах да свиря на пиано, а после и на гъдулка, аз знаех, че ще стана учителка по музика. Това беше единствената ми мечта, която се сбъдна. Продължавайки да уча в други музикални училища, в музикалната академия, винаги минавах тук, по тази алея, с чувството на удовлетворение и радост от това, че съм се научила именно тук. Вратата е същата, дръжката ѝ е същата, стаята е същата... Това е мястото, където съм дошла за първи път, мога да се върна и да преподавам дори. На какво ме е научила? На всичко. На музиката - да я обичам, да свиря, да бъда сред децата и да ги уча на същото. Школата ме научи на всичко хубаво и положително. Трябва да се молим никога да не спира този духовен живот, защото един град без културна традиция, без концерти, без малки деца, които минават, носейки цигулки, гъдулки - това е страшно. Ще бъде унищожен животът ни. Защото, какво ни поднася ежедневието - ходим на училище, на работа, в къщи, до хлебарницата и обратно. Ако няма институция като школата, ние ще се съсипем. Затова искам да подаря на преподаватели и ученици за юбилея една мисъл, която ме е подкрепяла през всички години на моето обучение по музика: "Нека красотата на мелодията ви укрепва във вярата на една красива вечност!"

МЛАДЕН САВОВ *сяда на същия стол, на който е седяла Велина. До нас е пианото. Атмосферата предполага към спомен, а над всичко е музиката, която се усеща даже във въздуха. Въпросът ми към Младен Савов, също възпитаник на школата и също в момента преподавател по музика, е какво е за него юбилеят на ОШИ.*

МЛАДЕН САВОВ: Тази годишнина ме връща донякъде назад, към спомените, към ранното ми детство, когато започнах своето обучение тук. Връща ме към спомена за първите стъпки - тогава бях на 8 години, започнах с гъдулка. Първата насока тогава на моя преподавател Митко Иванов бе да започна със свирка - опитах няколко пъти, но понеже явно се иска повече въздух, зави ми се свят, оплаках се и той ми

Предпразнично интервю

препоръча гъдулка. Оттогава непрестанно съм с нея. Няколко години по-късно започнах и обучение по пиано, защото ми беше необходимо за по-нататъшните ми планове - обучение във висше музикално училище. И така четири години учих и пиано. Това са спомените... Годишнината е за това - да се съберем, да си спомним, да видим преподавателите си и да застанем заедно с тях като колеги вече, защото ние сме преподаватели също, да си припомним какво е било и да си кажем това, което е сега.

Първата среща с инструмента! В началото го гледах само поставен на масичката, изучавах частите, учех къде е разпространен. И после - протъпкулникът. Това е интересна история. Когато учех първата мелодия, имах затруднения. Упражнявам се в къщи, упражнявам се, но не става. Баща ми ме гледа, гледа и взе гъдулката. Взе и нотите, отиде в другата стая, върна се след половин час и ми показва как трябва да свиря мелодията. И той като ми я показва, а явно и подходът му е бил интересен, хванах гъдулката и започнах. И оттогава досега - с нея. Музиката има огромно влияние върху младите хора. Затова и сега те са податливи на не чак толкова подходящи съвременни течения, но влиянието е огромно, те я обичат. Често ме питат аз каква музика обичам, казвам им: хубава. Следва въпрос: какво е хубава музика. Хубава е музиката, която е приятна за вас. Музиката задоволява различни потребности. Понякога възрастните не харесват това, което младите днес слушат, но както казваше композиторът Иван Спасов, който не е между живите вече: "Всички течения са временни, за един ден, отшумяват и остава пак хубавото".

Този разговор с бивши възпитаници на ОШИ "Илия Аврамов" продължавам с МАРИЕЛА СИМЕОНОВА, която питам има ли носталгия в спомените, когато е била част от школата.

МАРИЕЛА СИМЕОНОВА: Носталгия има, особено като се замисля колко години са минали вече. От 1979 година до 1985 г. бях възпитаничка на школата. Тези дни, като се връщам назад, си правех равностметка - какво ми е дала школата, възпитанието и обучението в нея през тези години? За мен, констатацията, която сега спокойно споделям с вас е, че вероятно са три важните неща, които съм получила. На първо място - изключителната възможност през 1982 година, след конкурс в гр. Бургас, да бъда избрана за една от 10-те участници, представителки на окръг Сливен във втората международна асамблея "Знаме на мира" в София, която за времето си беше нещо изключително голямо. Една изключителна възможност да видиш толкова много деца от цял свят, да усетиш духа, таланта, който всяко дете носи, и рядката възможност за първи път, а може би и за последен да свиря в НДК. Другото, което ми е дала Школата - през 1983 година/на дванадесет-тринадесет години/ да свиря със симфоничен оркестър гр. Сливен. Беше невероятно - колкото страх и притеснение, толкова и трепет, и положителни емоции, разбира се. Концертите бяха два: единият в стария театър, а другият в новопостроения младежки дом. И другият голям плюс, който не мога по никакъв начин да пренебрегна, да забравя, е, че цялото това обучение в музикалната школа в крайна сметка и като краен резултат ми помогна да кандидатствам в музикалното училище в гр. Стара Загора и смело казвам - без частни уроци да се класирам и да вляза с останалите деца. Първи мигове?! Да, спомням си. Тогава музикалната школа се намиреше тъм, където сега е Дирекция "Образование". Заведе ме майка ми и най-напред се сблъсках с бъдещата си преподавателка - аз не я познавах предварително - това е Катя Атанасова, която беше и дълги години директор на школата. Изненадата беше голяма, защото преди да започнем уроците по пиано, имахме час по солфеж - много интересен. Навремето това

Предпразнично интервю

ставаше с кукли и други неща, които улесняваха възприемането на материала. Това са и първите ми спомени. Аз съм изключително благодарна на Катя Атанасова - тя от години не е вече в гр. Нова Загора, премести се и живее в гр. Бургас. Много ми е дала, през всичките тези години тя насърчаваше моите опити, тя беше човека, който подбуждаше проявите и причина да стигна до тук.

Интервюто си с четиримата бивши ученици на школата завършвам с ГАЛЯ ЗАХАРИЕВА, като я питам какво в тези юбилейни дни най-често минава през главата ѝ, както и за спомените, които я провокират...

ГАЛЯ ЗАХАРИЕВА: Обикновено, когато човек се връща назад в спомените и когато става дума за нещо толкова хубаво като годините в школата - спомените са много. Не мога да не си спомням да преподавателите, като страшно сърцати и много добри хора. Започнах да свиря при Генчо Узунов, след това при неговата съпруга. Другото, което помня ярко, беше директорката Катя Атанасова. Свирила съм на акордеон, сякаш сега малко затихна желанието на децата да свирят на този инструмент. Децата често ме канят на продукции и скоро бях на продукция, където три деца свиреха на акордеон, което ми направи прекрасно впечатление. И по този повод, като се появя на продукциите, винаги се сещам за един конкурс, на който ни води Димитринка Узунова в Чирпан. Била съм 5-6 клас, конкурсът беше национален, готвихме по 3-4 неща. Няма да забравя, как вървахме с акордеоните на рамо, защото калъфите много тежаха. Тогава свирехме много деца - Минка Монева, колежка от НУ"П.Хилendarски", Станка Вълева, Милена Кирова и други момичета и момчета. Та всички сме натоварени в едно автобусче, с акордеоните на рамо, конкурсът мина много хубаво. Всъщност традиция е тази школа да подготвя много добре учениците си. Хубави са тези спомени, защото са свързани с приятни емоции, с много контакти с различни млади хора, които имат една обща цел и едно желание - да свирят, независимо на какъв инструмент. Не си спомням да е имало случай, в който да съм казала няма да свиря повече. Приключих след 6 години обучение в школата, защото при мен нещата така се стекоха, че не успях да кандидатствам в музикално училище, но свиренето ми помогна много в кариерата ми после. Третата ми специалност в полувисшия институт в Кърджали, след български и френски, беше музика - там свирех на акордеон. И мен тогава, след пауза от 5-6 години, когато не бях пипвала акордеон, ми се наложи да свиря. Оказа се, че нищо не съм забравила, спомних си всичко. Занимавах се с голямо желание с инструмента и показвах, че неслучайно съм учила 6 години акордеон, а преподавателите ми там бяха особено доволни. Това, което научихме в школата, беше важно, защото се дължи повече на емоцията, има повече контакт с хора на духа, с приятели с по-различно отношение към музиката. За мен това е важно, защото и до днес за мен музиката е нещо много специално. Това е начин на живот, ако на ден нямам час, посветен на музиката, денят ми не е пълен.

Четирима млади хора, които си спомниха първите трепети, първите вълнения от времето, когато за първи път влизат в ОШИ"Илия Аврамов". Те отдавна са приели музиката като начин на живот. Заслуга за това безспорно има и ОШИ"Илия Аврамов", която всички наричат просто "школата". И четиримата продължават да се занимават професионално с музика, да работят с деца и да им предават онази любов към музиката, която самите те са получили през годините, прекарани в Школата.

Гергана Караулиева

Издателство ЕТ "Рефлекс-Петър Абов"
гр.Нова Загора
Редактор и коректор: Георги Георгиев